

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Το τελευταίο γράμμα...

Ολα τα καλά έχουν ένα τέλος και σήμερα η σελίδα αυτή κάνει την ομορφιά που της χαρίζει ο Γρηγόρης Χρονόπουλος κάθε βδομάδα με τα κείμενά του.

Όπως διαβάσατε την περασμένη Τετάρτη, ο φίλος μου Γρηγόρης αποφάσισε να σταματήσει την αλληλογραφία μας επειδή, λέει, είναι 93 χρονών! Θα είμαι πολύ ευτυχής αν στα 93 μου χρόνια έχω «σώας τας φρένας» όπως τον Γρηγόρη σήμερα, που είναι σπάνιο και αξιοθαύμαστο φαινόμενο.

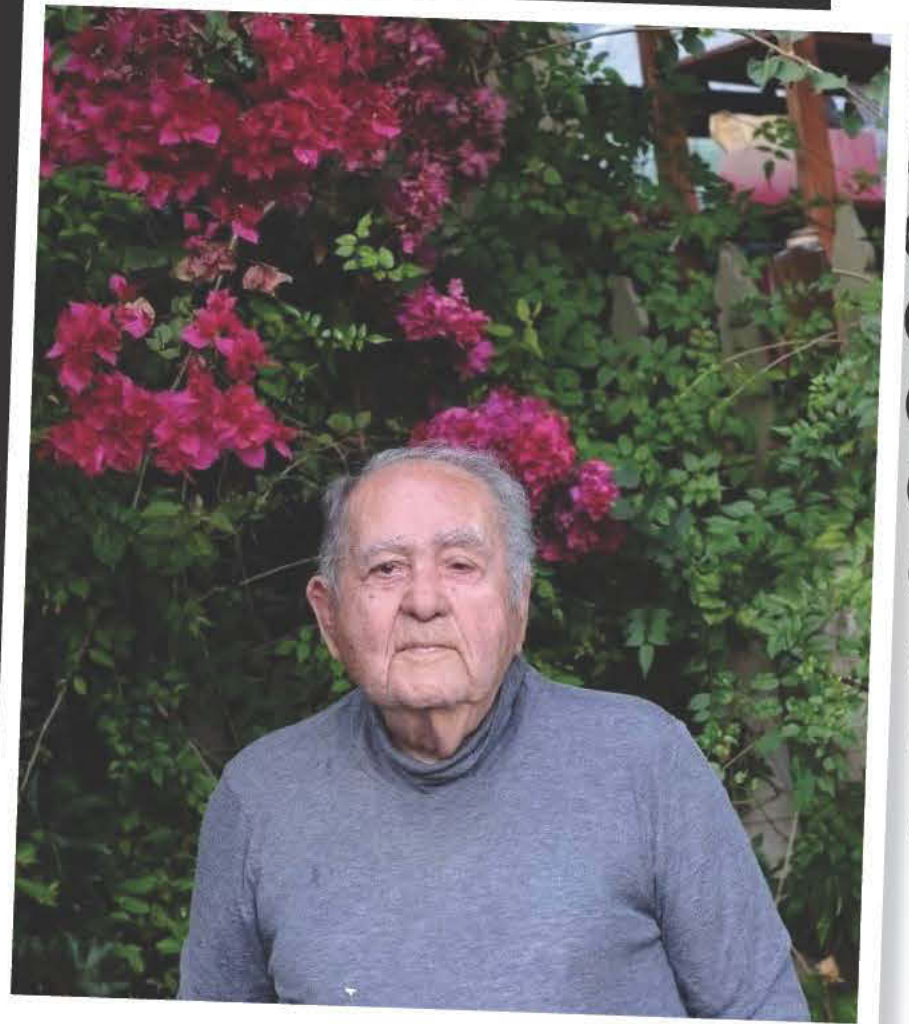
Η απουσία του από αυτή τη σελίδα θα είναι μεγάλη απώλεια δική μου, απώλεια της εφημερίδας μας και απώλεια των αναγνωστών μας που τη διαβάζουν και την χαίρονται.

Για μένα ο Γρηγόρης είναι 93 χρονών νέος, αλλά αφού ο ίδιος δεν θέλει να συγκρουστεί με τη Φύση, οφείλω να σεβαστώ την απόφασή του. Όμως έχει ανοικτή πρόσκλησή μου να επικοινωνεί μαζί μας με γράμματα και ποιήματα, όποτε θέλει και μπορεί, μέχρι να γιορτάσουμε τα 100 γενέθλιά του και μετά... βλέπουμε.

Σήμερα δημοσιεύουμε το τελευταίο γράμμα του Γρηγόρη με όμορφα λόγια για όλους μας και τον ευχαριστώ.

Με την ευκαιρία του εύχομαι και εκ μέρους όλων των φίλων μας αναγνωστών να είναι πάντα καλά, με υγεία και με ό,τι τον κάνει να νιώθει ευτυχισμένος, γιατί αυτό είναι το κυρίως ζητούμενο.

Με άπειρη εκτίμηση,
Γιώργος

Γιώργο, γεια σου.

Ανεμίζοντας το μαντήλι του αποχαιρετισμού, θέλω κι από δω να σου πω το ευχαριστώ μου για την ωραία και πολύχρονη συνεργασία μας και για την ευκαιρία που μου έδωσες να περπατήσουμε μαζί αυτή την όμορφη πορεία. Μια πορεία μαζί με ανθρώπους που μοιραστήκαμε τη ζωή μας, που γίναμε και φίλοι και συγγενείς και πατριώτες. Σου είχα υποσχεθεί δεν θα αφήσω μοναχό μα, Γιώργο μου, να σε βόμασε και τη φύση. Θα σε περιμένω στα ενενήντα, όταν θα γεράσεις κι εσύ να τα ξαναπούμε. Και θα έρχομαι καμιά φορά, μην παραπονιέσαι, μωρέ, να μοιραζόμαστε και καμιά ανάμνηση.

Και να σου εξομολογηθώ και κάτι. Δεν πάω στα 92 όπως λένε τα χαρτιά, πάω στα 93. Κι άκου πως το ανακάλυψα. Το χωριό μου δεν είναι χωριό, είναι κωμόπολη.

Επαρχία καλύτερη από την πόλη, γιατί έχεις τις ευκολίες κι είσαι ο κάποιος. Όταν γεννήθηκα εγώ, είχε περίπου πέντε χιλιάδες κατοίκους. Γεννήθηκα Δεκέμβρη και στα μπτρώα έχω αριθμό 6. Τόσες χιλιάδες κόσμος και δεν γεννήθηκαν άλλα παιδιά; Με δόλωσαν τον επόμενο χρόνο... να μην πάει στρατιώτης το παιδί μικρό... Αυτό το έκαναν καμιά φορά για τις κοπέλες, αλλά και στα αγόρια να είναι πιο ώριμοι όταν θα πάνε στο Στρατό.

Κι έζησα τη ζωή μου γεννηθείς 1926. Δεν έγραφαν ημέρα, μήνα. Τώρα θα μου πεις πόση η διαφορά; Γιώργο, μαζεύω τα κομμάτια μου και θέλω να βάλω τάξη. Μια γριά έλεγε «δεν λέω ψέματα, έχω ψυχή να παραδώσω».

Και θέλω να σου εκφράσω ένα ακόμα ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια στη δήλωσή μου ότι φεύγω και αυτά που έγραψες για την τιμή που μου κάνουν στη Μεμβούρνη

με την αφιέρωση στη φετινή έκδοση του λογοτεχνικού περιοδικού Λόγος. Φίλε μου, αυτό είναι το κέρδος μου από την ζωή, αυτά είναι η σοδειά μου. Η εκτίμηση με την οποία δέθηκα με πολλούς φίλους. Γιατί είδα αντίδραση από πολλούς, πολλά «γιατί;» με εγώ θα πω εκείνο από «την προσευχή του ταπεινού» τώρα δεν έχω τίποτα να διώξω η να κρατήσω.

Κι αν έκανα κάτι το βρήκα πάντοτε κοινωνικό καθήκον. Και τόσα χρόνια στο ραδιόφωνο (και SBS και 2MM) έζησα τόση χαρά για την επικοινωνία, τη μεγαλύτερη κοινωνική ικανοποίηση. Ψυχολογική επαφή!!

Μ Η Δ Ε Ν Α Γ Α Ν

Θυμήσου εκείνες τις χαρές
Και κείνες τις απολαβές
Της ώριμης ζωής σου.

Κι οι προσφορές, λογίσου το

Είναι κι εκείνες κέρδος.
Γιατί είν'χαρά η προσφορά
Τίσως η μεγάλη.

Και δεν ολοκληρώνεται
Μόνο με το καθήκον
Ούτε με αναγνώριση,
Ούτε μ'ευγνωμοσύνη.

Κι εκείνο που ελέησες
Και της γριάς η χάρη
και το ποτήρι το νερό
κι ακόμα
εκείνο το χαμόγελο
στο φίλο και στον ξένο
ναί, όλα είναι προσφορά
της ανθρωπιάς σημάδια.

Τώρα σου μένουν συντροφιά
Και σ'απαλοχαϊδεύουν
Οι μνήμες, η συνέπεια
Και κείνη η γαλήνη
Που σου το λέει ψιθυριστά
«άνθρωπος μηδέν άγαν».

Γρηγόρης